



DRUŽINA
MATEJA
RUTARJA
V VLADI-
KAVKAZU.

MED SLOVENSKIMI IZSELJENCI V VLADIKAVKAZU.

Napisal dr. Ivan Knific.

(Konec.)

Otroci, čedno opravljeni, so prihajali pred očeta. „Gremo v cerkev,“ so rekali in izginjali.

„Pri nas je služba božja šele ob enajstih,“ mi je pravil Rutar. „Res, da je kesno; toda v Rusiji meščani pozno vstajajo, okoličani pa tudi ne prihajajo zgodaj v mesto. Tako je vsem še najbolj povšeči.“

Ponudil sem se mu, da ga spremim v cerkev. Bogoslovec je že davno odšel; domeniti se je imel še marsikaj z župnikom in s pevci.

„V naši cerkvi je žalostno,“ mi pripoveduje Rutar po poti. „Župnik je star, nevešč in nevljuden. Gruzinec je, z one strani Kavkaza. Služboval je v gorski vasi med rojaki skoraj celo življenje. Ne sprejme nikakega gosta; še znance odslovi čimprej. Za cerkev že skrbi, toda kaj, ko ne razume niti poljski, in katoliki so pri nas večinoma Poljaki. Saj še komaj ruski zna, drugega jezika pa menda sploh ne, razen gruzinskega in armenskega. Ne pridiguje nikoli, oznanila bere v slabi ruščini; izpovedovati se moramo ruski, pa nas le malo razume. V šoli učitelj poučuje verouk. Prejšnji teden smo imeli prvo sv. obhajilo. Otrok je bilo okrog 50. Več tednov jih je pripravljala naš Franc;

potem pa je prišel župnik iz Pjatigorska, da jih je izpovedal in jim pridigoval. Bila je prav lepa slovesnost. Cerkev je bila natlačeno polna, da si se je slavnost vršila na delavnik. Vsi smo bili zelo zadovoljni; imeli smo samo to željo: Bog nam daj kmalu novega dušnega pastirja! Parkrat smo že prosili škofa v Saratovem; obljubil nam je, da nam pošlje drugega, pa mu vlada nagaja.“

„Je stari župnik že dolgo pri vas?“ ga prekinem.

„Eno leto bo tega, kar smo izgubili prejšnjega mladega provizorja, Poljaka. Bil je dober gospod; vsi smo ga imeli radi. On je spravil našega Franca v semenišče. Delal je veliko, v cerkvi in v šoli. Samo previhrav je bil. V svoji gorečnosti je šel predaleč. Krstil je pravoslavnega otroka brez dovoljenja vlade. Dobil je šest mesecev strogega zapore. Za naslednika so nam poslali tega starčka.“

Bližala sva se cerkvi. Vedno več praznično oblečenih ljudi se nama je pridruževalo. Na vrtu okrog cerkve je bilo že vse polno ljudstva. Krog stopnic so stali vojaki, ki so kramljali po poljski. Po stezah in nadelanih potih po vrtu se je med jablanami in hruškami izprehajala gospoda, ob zidu pa so stali preprosti kmetje, delavci in služ-